



Ročník XXIV

Štvrtá nedeľa cezročná 28. januára 2024 (B)

týždeň 5

Ján Adamus

4. nedeľa „cez rok“ – rok B

V sobotu vošiel Ježiš do synagógy a učil. I žasli nad jeho učením, lebo ich učil ako ten, čo má moc, a nie ako zákonníci. A práve bol v ich synagóge človek posadnutý nečistým duchom. Ten vykrikol: „Čo ťa do nás, Ježiš Nazaretský? Prišiel si nás zničiť? Viem, kto si: Boží Svätý.“ Ježiš...

Mk 1, 21- 28

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Každý z nás je odborníkom vo svojom remese, vo svojom povolání. Táto odbornosť nás robí známymi a ľudia nás kvôli tomu vyhľadávajú, keď potrebujú v niečom pomôcť, poradiť alebo niečo urobiť. Jeden je dobrým žiakom, iný učiteľom, kuchárom, krajčiom, počítačovým odborníkom, lekárom, vodičom... Chýr o dobrom odborníkovi sa rýchlo rozšíri.

Ježiš bol vynikajúcim odborníkom na ľudské duše a s ľuďmi to jednoducho vedel. Preto správy o ňom sa čím ďalej tým viac šírili a ľudia, ktorí sa s ním stretli, iste sa o tom radi pochválili pred inými. Preto sa nečudujeme evanjelistovi, keď na záver dnešného úryvku z evanjelia skonštatoval: A chýr o ňom sa hneď rozniesol všade, po celej galilejskej krajine.

Aj udalosť, ktorú nám dnes opísal, iste pridala Ježišovi na popularite. V sobotu vošiel do synagógy, kde sa práve v tej chvíli zdržiavalo veľa veriacich, otvoril knihu Písma a čítal z nej. Potom, presne podľa pravidiel, začal jednotlivé state vysvetľovať. Poslucháči v jeho hlase vybadali istotu, presvedčenie, ale aj lásku, s akou vykladal Božie slovo. I žasli nad jeho učením, lebo ich učil ako ten, čo má moc, a nie ako zákonníci.

Jednoduchí ľud nemali príliš rád zákonníkov, lebo boli pokryteckí, keďže vodu kázali a víno pili. Nežili podľa toho, čo hlásali, za čo si aj od Ježiša vyslúžili kritiku. Sám ich nazval pokrytcami, hadím plemenom, obielenými hrobmi... Teraz však ľud vidí Krista, ktorý Božie slovo nielen hlása, ale podľa neho aj žije a najväčším zákonom je pre neho láska.

V súvislosti s Pánovou návštevou synagógy je opísaná ešte jedna udalosť – vyhnal z posadnutého človeka diabla. Urobil to úplne jednoducho. Pohrozil mu a povedal: Mlč a vyjdí z neho! Nečistý duch ním zalomcoval a s veľkým krikom z neho vyšiel. To bolo čosi pre ľudí! Všetci sa čudovali a jeden druhého sa pypytovali: Čo je to? Nové učenie s mocou! Aj nečistým duchom rozkazuje a poslúchajú ho. Je nepochybné, že aj týmto činom Ježiš potvrdil svoju popularitu a obľubu u ľudí.

Našu dnešnú úvahu sme začali konštatovaním, že každý z nás čosi ovláda a v niečom je odborník. Ale stačí to? Tu je namieste povedať, že v prvom rade sme predovšetkým

kresťania, a preto je našou povinnosťou robiť dobrú reklamu katolíckej Cirkvi, ktorej sme členmi. Možno sa v duchu spýtate, ako sa to dá robiť v konkrétnom živote? Nuž tak, ako to robil náš Pán.

V prvom rade je to učenie o Kristovi. Mýlil by sa ten, kto by tvrdil, že treba robiť dajaké suchopárne prednášky alebo teologické dišputy. To by nestačilo. Ako to robil Ježiš? On vynikal v čistote reči, v zrozumiteľnosti, v prirodzenosti. A túto reč potvrdzoval láskou, milosrdenstvom, odpúšťaním, porozumením... To je rada aj pre nás! Učiť o Kristovi svojim každodenným čestným a zodpovedným životom! Ak nastúpime na túto cestu a začneme takto nasledovať Krista, potom dokážeme vyháňať diabolstvá, bojovať proti zlu láskou, proti nenávisti odpúšťaním, proti ohováraníu dobrým slovom... Potom do tohto sveta plného zla a nenávisti budeme prinášať dobrotu a lásku. Chýr o našej viere, našom kresťanstve sa bude šíriť a ľudia sa budú na nás povzbudzovať. My im dokážeme pomáhať, poradiť a usmerniť ich život k nášmu Pánovi.

Učiteľ pripravil pre svojich žiakov na začiatku školského roka zvláštnu hodinu. Na lavicu postavil sklenený džbán a začal ho starostlivo plniť pomerne veľkými kúskami kameňa tak, aby sa ho tam vošlo čo najviac. Keď naplnil džbán spýtal sa žiakov: Čo si myslíte, je plný? Žiaci odpovedali: Áno, je plný! Skutočne? - spýtal sa. Nečakal však na odpoveď, ale vysypal z vrecúška za dve hrste malých fazuliek. Po trošku z nej pridával do džbánu a jemne s ním potriasal. Keď dostal všetky fazuľky do džbánu, znovu sa spýtal: A čo si myslíte teraz. Je už džbán plný? Žiaci už neodpovedali tak rýchlo ako predtým. Krčili plecami a pár z nich odpovedalo, že azda už je plný. Učiteľ bez komentára pokračoval ďalej. Z ďalšieho vrecúška vysypal cukor a podobne ako fazuľku za neustáleho potriasania džbánom ho dostal dnu. Keď sa znova spýtal žiakov, či už je džbán plný, nedostal už žiadnu odpoveď. Pokračoval však ďalej. Vzal pohár vody a pomaly ho vliadol do džbánu. Chvíľu počkal kým sa cukor rozpustí a ešte dolial trochu vody. Potom sa zahľadel a na žiakov a spýtal sa: Viete, čo som vás chcel týmto naučiť? Po chvíľke uvažovania sa prihlásil jeden z tých horlivejších: Chcete nám povedať, že nech už máme akokoľvek veľa predmetov, vždy sa nájde miesto ešte pre nejaký ďalší. Ale kdeže, povedal učiteľ. Chcel som vás len naučiť, že je potrebné najprv dať dnu veľké kamene. Teda urobiť ako prvé to, čo najdôležitejšie – teda vo vašom prípade štúdium. Ak to urobíte, zistíte, že vám zostane ešte dosť voľného času na veľa iných vecí.

Aj my máme svoje záľuby, koničky, prácu, ktorú máme radi. Sme odborníci v určitých veciach, ale nezabúdajme, že najdôležitejšie je napodobňovať Pána svojim životom, vydávať o ňom svedectvo a chýr o ňom šíriť medzi našimi bratmi a sestrami.



Obetovanie Pána

**Čo čakáš, Sion, Pána tu?
Priprav sa, vyzdob komnatu,
maj svetlo viery, nevzdychaj,
prijmí Nevestu, Ženícha.**

**Blažený starček, pozri sa,
uvidíš dieťa Ježiša;
a ohlás Spásu národov,
Svetlo, čo vzišlo pohanom.**

**V náručí matky Kristus, Pán,
obetuje sa v chráme chrám;
poslúcha zákon Boží Syn,
ten, čo viazaný nebol ním.**

**Ty, Panna, prines obetu:
Syn Otcov aj tvoj syn je tu!
Obetuj Bohu aj nás s ním,
veď život za nás položí.**

**Len kráčaj, Panna, Kráľovná,
a polož Syna na oltár;
bo on zve všetkých k radosti,
prichádza Spása z výsosti.**

**Nech ti je sláva, Ježišu,
cez večnosť, v ktorej kraľuješ
s Otcom i Duchom Presvätým,
že sa dnes ľudstvu zjavuješ.
Amen.**

SLOVÁ OTCOV PÚŠTE

Bol v kláštore istý brat menom Eulálius, veľmi obdarený milosťou pokory. Ak voľačo zavinili nedbalejší bratia, vyhovárali sa a ako sa to stáva, vinu zvalovali na Eulália. A keď ho starší bratia karhali, nezapieral, lež vrhol sa na zem, ukláňal sa im a uznával, že zrehšil a že nedbalo pracoval. Keď ho tak znovu a častejšie obžalovávali a podľa mníšskej reguly mu dávali dvoj- i trojdňové pôsty, on všetko trpezlivo znášal. Avšak bratia nevedeli, že všetko toto trpezlivo znáša pre čnosť pokory, a tak zašli spoločne, ponajviac starší bratia, k opátovi kláštora a povedali mu: „Uváž, otcé, čo treba robiť, dokedy budeme znášať nedbalosti a škody, ktoré brat Eulálius zapríčiňuje kláštora? Už skoro všetky nádoby a nástroje kláštora sú porozbíjané a zničené pre jeho nedbalosť. Ako môžeme trpieť takého brata?“ Opát kláštora odvetil: „Zatiaľ pár dní ešte strpme toho brata a potom zariadime, čo bude treba.“ Po týchto slovách prepustil bratov. I vošiel do svojej chyže a pohrúžil sa do modlitby a prosil milosrdného Pána, aby mu zjavil, čo má zariadiť alebo vykonať so spomínaným bratom, - vtedy mu bolo zjavené, čo má robiť. Zavolať teda opát všetkých bratov a povedal: „Verte mi, bratia, že viac sa mi pozdáva rohožka brata Eulália s jeho pokorou a trpezlivosťou ako všetky námahy tých, ktorí so šomraním v srdciach pracujú v kláštore. Aby vám však Pán ukázal, aké zásluhy má onen brat pred Bohom, prikazujem vám, aby ste mi doniesli rohožky všetkých bratov.“ Keď mu ich doniesli, kázal rozložiť oheň a hodil naň rohože všetkých bratov. Všetky ihneď zhoreli okrem rohože brata Eulália, ktorú našli celú, nespálenú. Keď to videli všetci bratia, veľmi sa báli, i vrhli sa na zem a prosili Krista o milosť a odpustenie; potom chválili a veľmi obdivovali trpezlivosť a pokoru brata Eulália. A neskôr ho pre to uctievali ako jedného z veľkých otcov; lež takúto česť a chválu nemohol zniesť brat Eulálius a povedal: „Beda mne nešťastnému, lebo som stratil svoju pokoru, ktorú som sa po toľký čas s pomocou a posilou Krista Pána usiloval získať.“ A tak v noci vstal, vyšiel z kláštora a utiekol na púšť, kde ho nik nepoznal, a tam býval v jaskyni. Netúžil totiž po časných ľudských chválach, lež chcel požívať nebeskú a večnú slávu od Krista, nášho Spasiteľa, v budúcom živote.

Istý brat sa pýtal opáta Sisoia, ako by mal žiť vo svojej chyži. Ten mu odvetil: „Jedz svoj chlieb so soľou a s vodou, a nebudeš potrebovať voľačo variť alebo vychádzať ďaleko od chyže.“

Keď prišiel opát Silván so svojim žiakom Zachariášom do istého kláštora, skôr než odišli, dali im mnísi trochu si zajesť. Keď teda vyšli, našiel jeho žiak vodu a chcel sa napiť. Opát Silván mu však povedal: „Zachariáš, dnes je pôst.“ A ten odvetil: „A či sme dnes nejedli, otcé?“ I odvetil mu starec: „To bolo jedlo lásky, synu, my si však zachovajme pôst.“

Metód Lucký OFM „Slová otcov púšte“

Sviatok Obetovania Pána:

V piatok 2. februára slávime sviatok Obetovania Pána. V úvode sv. omše požehnám sviece, ktoré budeme v sprievode niesť k oltáru. Prosím, prineste si sviece.

Možnosť sviatosti zmierenia:

Pondelok od 17:40 – teda po sv. omši
Utorok 16:15 – 17:00
Štvrtok, piatok 15:50 – 17:00

Svätoblažejské požehnanie:

V sobotu 3. februára po sv. omši udelím aj každému osobne svätoblažejské požehnanie.

Katechéza birmovancov:

V piatok 2. februára je o 17:00 sv. omša a po nej katechéza. Je povinnosť birmovanca zúčastniť sa i na sv. omši. Ak sa niekto dlhodobo nezúčastňuje na sv. omši, je to znakom, že ešte nedozrel k tomu, aby prijal sviatosť birmovania.

Upratovanie kostola:

Ďakujem pomocníkom za odstránenie vianočnej výzdoby a aj predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola. Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 285 – 324.

Pod'akovanie:

Páter provinciál a bratia františkáni zo srdca ďakujú za prijatie v našej farnosti pri spomienke na pátra Fidela Ambróza Jurčoviča. Ocenili spev nášho zboru Nádej, ďakujú mu. Aj ja ďakujem všetkým za prípravu krásnej slávnosti. Vďaka aj za ochotnú spoluprácu rodiny pátra Fidela.

Sväté omše v 4. týždni cezročného obdobia (B)

29.I. pondelok

17:00 Za † Milana Minárika (1.výročie smrti)

30.I.utorok

17:00 Na úmysel

31.I. streda

17:00 Sv. omša v Štefanovej

1.II. štvrtok

17:00 Za zdravie a Božie požehnanie pre celú rodinu

2.II. piatok

17:00 Za zdravie a Božie požehnanie (výročie manželstva)

3.II. sobota

08:00 Za † rodičov

4.II. nedela 5. Nedela cezročného obdobia (B)

08:00 Za † Jozefa Kulifaja (1. mesiac od smrti)

Lektor: Jurčovičová Kosnáčová J.

11:00 Za farníkov

Lektor: Polakovič Kulifajová

14:00 Pobožnosť, zmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

29.I. pondelok sv. Valéra, biskupa
30.I. utorok sv. Marty, panny a mučenice
31.I. streda sv. Jána Bosca, kňaza
1.II. štvrtok sv. Tryfóna, mučenika
2.II. piatok Obetovanie Pána (Hromnice), Sviatok
3.II. sobota sv. Blažeja, biskupa a mučenika, sv. Oskara, biskupa Ľsp.
Prebl. Panny Márie v sobotu Ľsp

„Všetky Božie písma sú jednou jedinou knihou.“

Hugo zo Svätého Viktora

Nie, nemusíme byť bibliști, aby sme mali z čítania Biblie pasiu. Môžeme byť z bežného života, mladí či starí, vedátori alebo statočné mamy v domácnosti. Všetci si môžeme skladať skrytý, prenádherný obraz Biblie. Aký je to obraz? Ak netušíte, azda by bolo lepšie stíšiť sa a pokúsiť sa objaviť a poskladať jej tajuplný portrét...

Určite ste uhádli, o kom je. Ako sme spomínali, leitmotívom celej Biblie je jedna jediná osoba - Ježiš a jeho láska k nám. Ježiš nielen pozemský, ale aj oslávený. Ježiš spolu s Cirkvou, nielen terajšou, ale aj s tou starozákonnou; nielen s putujúcou Cirkvou, ale spolu s trpiacou i oslávenou. Biblia je ako veľkolepá mozaika v centre s Kristom, spolu s osobitnou tvárou vášho, tvojho srdca.

Drahý, drahá...

Stvoril som ťa na svoj obraz a podobu, a keď som ťa urobil, videl som, že to bolo veľmi dobré. Ty si vbudovaný do Božieho príbytku v Duchu. Hľadiš ako v zrkadle na Pánovu slávu a Pánov Duch ťa premieňa na ten istý, čoraz slávnejší obraz.

Požehnal som ťa všetkým nebeským duchovným požehnaním. V ňom som si ťa ešte pred stvorením vyvolil, aby si bol pred mojou tvárou svätý, nepoškvrnený v láske. Vyvolil som si ťa, aby si bol so mnou. Ty si môj priateľ.

Stvoril som ťa len o niečo menšieho od anjelov, slávou a cťou som si ťa ovenčil. Som tvoj pastier, nič ti nebude chýbať. Láskou odvekou som ťa miloval, preto som ti zachoval priazeň... Prebývam v tvojom srdci, aby si bol zakorenený a upevnený v láske.

Neboj sa, lebo som ťa vykúpil. Zavolať som ťa po mene, si môj. Keď sa budeš brodiť vodami, budem s tebou, a keď riekami, nepotopia ťa. Keď pôjdeš cez oheň, nepopáliš sa a plameň nebude horieť na tebe. Veď ja som Pán, tvoj Boh, Svätý Izraelov, tvoj Spasiteľ.

Si drahý mojim očiam, vzácny si a ja ťa milujem. Ty si o koľko viac ako vtáky. Budem ťa živiť. Hľa, do dlaní som si ťa vryl.

Ja Kristus ťa milujem, vydal som seba samého za teba. Ty nepatíš sebe, draho si bol kúpený. Poznám ťa úplne: Stal si sa Božou spravodlivosťou. Ty si soľou zeme a svetlom sveta.

Pomazal som ťa, označil ťa svojou pečatou. Vložil som do tvojho srdca závdavok Ducha... Budeš mi podobný, lebo ma budeš vidieť takého, aký som. Budeš ma vidieť z tváre do tváre a moje meno bude mať napísané na svojom čele. A ty budeš kraľovať so mnou naveky.

Tysi stále pred mojou tvárou a ja ťa ochránim svojou pravnicou; teraz ťa vediem svojou radou a na konci ťa prijmem do svojej slávy. S láskou, tvoj Boh.

Dagmar Kraľová „Skús to Bibliou“

Chcem sa posunúť v duchovnom živote aj v modlitbe, ale nedarí sa mi. Mám množstvo aktivít a na modlitbu mi málokedy zvýši čas. Myslím si, že to je problém. Ak sa chceme posunúť v duchovnom živote, základom je modlitba. Kresťanstvo je dnes z určitého hľadiska v kríze a dôvodom je zrejme fakt, že nám ochabla, oslabla modlitba, nejde do hĺbky, alebo že sa modlíme len z povinnosti. Ak chceme duchovne rásť a žiť plnosť toho, do čoho nás Pán pozýva, potrebujeme rásť v chápaní Boha, jeho srdca, rásť v jeho prijatí. Chápať celý duchovný svet je niekedy veľmi náročné, ale môžeme doň vstupovať krok za krokom, postupne mu porozumieť. Keď sa chceme naučiť modliť, môžeme čerpať z týchto prirovnaní: Čo musím urobiť, ak sa túžim stať tanečníkom? Musím tancovať. Keby som chcel byť huslistom, tiež potrebujem veľa cvičiť. Ak chcem výborne šoférovať, musím si sadnúť za volant a trénovať. Učíme a zdokonaľujeme sa praxou. To znamená, že ak sa chceme naučiť modliť, musíme sa skrátka modliť. Rád by som vás i seba pozval, aby sme naozaj boli ľuďmi, ktorí budú mať po duchovnom živote a vzťahu s Bohom takú veľkú túžbu, že ju budeme chcieť rozvíjať, budeme chcieť do nej investovať, aby nás viedla do výšin. Veľká múdrosť hovorí, že kde sejeme, tam budeme žať, alebo čo sejeme, to budeme žať.

A teraz otázka: do čoho investujeme svoj čas? Čomu venujeme počas dňa najviac minút a hodín? Ja niekedy s prekvapením zisťujem, koľko hodín som napríklad strávil s mobilom. Fakt až toľko? No keď si pozriem históriu prehliadača, zistím, že najviac času som strávil používaním duchovných aplikácií - breviár, Biblia. Uľaví sa mi, ale aj tak... Táto otázka platí pre každého jedného z nás - do čoho investujeme svoj čas? V Katechizme Katolíckej cirkvi je bod číslo 2725, kde sa píše, že modlitba je dar milosti a rozhodná odpoveď z našej strany, ktorá vždy predpokladá úsilie. To znamená, že keď sa chystám modliť, nespočívam to len v tom, že si sadnem pod palmu a rozjímam o tom, čo je príjemné, krásne a dobré. Modlitba je rozhodná odpoveď a úsilie, to znamená, že treba vynaložiť určitú snahu, čo nie je vždy jednoduché.

Veľké postavy modlitby Starej zmluvy pred Kristom, ako aj Božia Matka a svätí s Ježišom nás učia, že modlitba je boj. Proti komu? Proti nám samým a proti úkladom pokušiteľa, ktorý robí všetko, aby odvrátil človeka od modlitby, od spojenia s Bohom. Treba si uvedomiť, že keď sa ideme modliť a investujeme do toho čas, neznamená to, že sme vyhrali. Práve vtedy sa nepriateľ postaví proti nám, bude sa pokúšať našu modlitbu rozbiť. Bude chcieť odvieť našu pozornosť inam, bude nás chcieť znechutiť. Vtedy musíme vytrvať a mať srdce nastavené tak, že naozaj chceme byť s Bohom. Je to krok k duchovnému rastu, lebo keď sa spájame s Bohom, milosť z neba prúdi do nášho vnútra a my rastieme, môžeme prinášať dobré ovocie. Takže akokoľvek sa nám nechce, akokoľvek sa nám môže zdať, že modlitba nefunguje, povzbudzujem vás, aby ste vytrvali. Investujme do modlitby. Garantujem vám, že keď sme s Bohom, nie je to stratený čas, ale tá najlepšia investícia. Modlitbu si potrebujeme zamilovať a byť v nej vytrvalí a verní.

Ján Buc „A teraz čo“ II.

Tajomstvo šťastného manželstva

„Syn môj, ľudia sa berú z rôznych dôvodov. Ten najčastejší je súčasne najnebezpečnejší - chcú byť šťastní. Vstúpiť do manželstva preto, aby bol človek šťastný, je tá najistejšia cesta k rozvodu. Šťastné manželstvá jestvujú, no nestávajú sa takými preto, že by ľudia hľadali šťastie. Stanú sa nimi preto, lebo šťastie hľadajú. Manželstvá sa stávajú peknými, keď dvaja ľudia súhlasia s každodenným obetovaním svojho ega.

Ego. Možno počuješ toto slovo prvýkrát. Zdá sa ti trochu nejasné alebo čudné. Pre mňa znamená toto: tvoje ego je tá časť teba, ktorá udržiava tvoje srdce. Narodil si sa s pekným a dobrým srdcom a nikdy oň nemôžeš prísť. Keď som však bol k tebe trochu tvrdší alebo keď si tvoji priatelia robili z teba žarty, trpel si a tvoja myseľ v snahe brániť sa začala budovať okolo tvojho srdca múr. To sa stáva nám všetkým.

Tento múr v podstate využívaš na to, aby si si udržal ľudí od tela. Postupom času budeš rásť a už sa nebudeš chcieť skrývať a nadobudneš presvedčenie, že najlepšia obrana je útok. Tak človek rozmiestni na svojom múre kanóny a začne nimi strieľať. Niektorí to nazývajú hnev, pre iných sú strelami klebety, posudzovanie alebo hádky. Mojm oblúbeným kanónom je predstava, že všetci, ktorí sú za mojm múrom, sa mýlia. Tento kanón som používal aj proti tebe a je mi to ľúto.

Muži a ženy majú svoje vlastné múry a svoje vlastné kanóny. Mnohí sa rozhodnú pre istotu a bezpečie za veľkým múrom, cítia sa zraniteľní a majú strach. Vstúpiť do manželstva znamená súhlasiť so zborením svojho múru tehlu po tehle.

Mnoho ľudí ti bude hovoriť, že tajomstvo šťastného manželstva spočíva v tom, že Boha postavíš na prvé miesto, no nezabúdaj, že Ježišov Boh je zraniteľný a prijíma vo svojom náručí všetkých, aj tých najposlednejších. Náš Boh je pripravený obetovať všetko za pokoj a zmierenie. Ak je on tvojím Bohom, bude vedieť zmeniť vaše manželstvo na posvätnú pôdu. Tajomstvo šťastného manželstva? Ožeň sa s niekým, kto bude zdieľať tento jediný dôvod pre vstup do manželstva - bude chcieť zomrieť po tvojom boku nie po päťdesiatich rokoch, ale každý deň počas búrania múru svojho a tvojho ega.

So ženou, ktorá ti bude verná nielen pre vlastný pocit istoty. So ženou, ktorá prináša krásu obety, zrieka sa sily a nebezpečenstva zraniteľnosti. Inými slovami, so ženou, ktorá bude chcieť žiť svoj život



len preto, aby rástla v tejto bláznivej a nebezpečnej láske k tebe a len s tebou. S úplne zbúraným múrom."

Muž po búrlivej výmene názorov so svojou manželkou povedal: „Prečo nemôžeme žiť v pokoji rovnako ako naši dvaja psi, ktorí sa nikdy nehádajú?“

„To je pravda, oni sa nehádajú,“ pripustila žena. „Ale skús ich priviazať“

Bruo Ferrero „Večera v raji“

Zamyslenia

Rozširovanie srdca

Tak ako sa učíme študovať študovaním, hovoriť hovorením, behať behaním a pracovať pracou, tak sa učíme milovať Boha a človeka milovaním. Kto si vyberá inú cestu, blúdi.

Sv. František Saleský

Ak sa chce človek skutočne rozvíjať ako človek, nemôže zanedbať rozširovanie srdca alebo srdcový „strečing“: tak by sa možno v prenesenom zmysle slova dalo nazvať praktizovanie cnosti milosrdenstva. Zámerne tu hovorím o cnosti, lebo to slovo samo osebe vyjadruje, že nejde iba o dar spadnutý z neba či o náhodnú skúsenosť alebo chvíľkové vypätie vôle, ale o čosi sústavné, o dobrý zvyk, ktorý sa dostane do krvi.

Milovať, byť milosrdný, odpúšťať - na to všetko nutne potrebujeme Božiu milosť, ale tiež príležitosti, ktoré nás nútia rozšíriť srdce. A že potrebujeme milosť, to netreba príliš dokazovať. Kto tomu neverí, nech len chvíľu počká: určite prežije situáciu alebo vzťah, v ktorom narazí na vlastný strop; jednoducho nebude mať silu sám od seba ďalej milovať, byť milosrdný. V takej chvíli treba ísť pod kríž a začať vierou akoby prečerpávať milosrdenstvo z Kristovho srdca do svojho srdca. Samozrejme, ide iba o obrazné vyjadrenie, lebo Duch Svätý, ktorý je láska sama, je už vyliaty do našich srdc, netreba ho odnikiaľ priťahovať. Potrebuje iba priestor, aby mohol zahriať a rozšíriť naše scvrknuté srdce, aby našim srdcom skutočne miloval.

Fyzický sval potrebuje na rast a dobré fungovanie nielen živiny, ale tiež primeranú námahu. Podobne je to s ľudským srdcom: aby sa naučilo milovať, potrebuje samo prijať lásku, ale i primeranú námahu, niečo ako *strečing* alebo dvíhanie činiek. Inými slovami, z času na čas mu prospieva stýkať sa s ľuďmi, ktorých nie je ľahké mať rád.

Pravda totiž je, že milovať sa človek učí milovaním, odpúšťať odpúšťaním a milosrdenstvu tým, že preukazuje milosrdenstvo, že nedá voľný priebeh svojmu sebeckému alebo takzvanému spravodlivému hnevu.

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“